

sedih in znancih: „Čez par mesecev pojde mi v „leme-nat“. Naročal je drugim svojim otrokom, naj učenemu bratcu pravijo odslej „gospod“ in naj ga ne tikajo več, sicer ne smejo potle na njegovo primicijo.

A nesrečni Matuc, spečalo ga je, delal je račun brez krčmarja. Cel mesec stepal se je Miha po tujem, pri znancih in sošolcih. Vrnivši se na dom pa odkrije neki večer očetu svoje srce. „Poklic človeku odloči sam Bog, in vsa sreča in nesreča njegovega življenja in večnosti odvisi od tega, da stopi človek v pravi stan. Tedaj mi ni mogoče, spolniti vam vroče želje, ker ne čutim v sebi veselja in poklica za duhovnika, učil se bom za profesorja. Odpustite ljubi oče, jaz ne morem drugače.“ — Tako govoril je s trepetajočim glasom Miha. Kakor okamenel strmi mlinar nekaj časa vanj, prihajalo mu je črno in pisano pred očmi. Kar plane po koncu, in srdito zakriči: „Kaj si rekel, — Miha, kaj si rekel?“

„Oče, moje besede so gola resnica, ne zamerite mi“, djal je sin.

„Kaj? tebi je preslab duhovski stan? Zato sem izmetal za tabo toliko denarja?“ — zagromi zopet mlinar, in stopi za peč po debelo gorjačo. Bog vé, kakov bi se začel bil zdaj ples, če je ne bi bliskoma pobrisal Miha skozi duri. A za njim slišal se je očetov glas: „Čakaj, prideš še mi k hiši, berdiga, iztepel še ti bode tvoje sanje; kar si čenčiš od poklica, je le neotesanost. Ne krajcarja denarja nimaš od mene v posvetnem stanu pričakovati!“

Tako končal je nagloma razgovor, končalo je očetovo veselje. In zares, katerega človeka ne bi zapeklo globoko v srce, če mu razdere otrok najsladkejše nade, ki jih je va-nj stavil? Če ga vkani sin, na katerega je obrnil toliko skrbi in denarja, ki ga je ljubil, da bi šel za-nj v ogenj? — A, če se pomisli važnost koraka, kateri odloči osodo mladenčeve, smemo reči z dobro vestjo: pri volitvi stanu je meja otrokove pokornosti, tu ima ga voditi lasten nagib, tu sme ali mora včasih ravnati proti volji starišev. Marsikateri izgled kaže, kakova nesreča je človeku neprimeren stan. Prav storil je tedaj Miha, ki je bil stvar pri sebi poprej dobro prevdaril in sam sebe poznal. Ni ga bilo tiste praznike več domu; preživeli so ga v sosesčini nekateri prijatelji. Še parkrat poskusil je pismeno uto-lažiti očeta, pa zastonj! Ni dobil odgovora. „On ni več moj otrok“, pravil je Matuc. Kmečki ljudje žalibog pač redkoma zapopadejo pomen besede: poklic.

Brž po Mihelovem odrinil je Miha na Dunaj, s sebo nesoč mnogo priporočilnih listov od raznih gospodov, — a malo cvenka! Pol leta pela mu je huda, marsikateri dan donesel mu je proti gladu le kos kruha, al nikdar mu ni vpadlo srce. Da! ni ga bilo skoraj veselejšega Slovenca na vseučilišči, prikupil se je vsem.

S pohvalo imam omeniti tudi, da je postal goreč slovenski rodoljub, kateri je pregrel mnoga mrzla dijaška srca. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Potovanje cesarjeviča Rudolfa v sveto deželo.* Ker je poroka njegova s princesinjo Štefanijo na spomlad preložena, nastopi cesarjevič med tem časom uže davno nameravano potovanje v sveto deželo. Najprej gré v Egipt, od tod v sveto deželo, ker ima namen, véliki teden in veliko noč preživeti v onem mestu, kjer je Kristus živel, učil in umrl. Naj omenimo pri tej priliki, da so vsi junaki prve križarske vojske, ki so hoteli vzeti grob Kristov nejevernim Turčinom, bili iz domačije princesinje Štefanije, namreč: Bogomir Bouil-

lonski (prvi kralj jeruzalemski), grof Flanderski, grof Rajmund St. Gilleski in Lethold Tournayski. Veliki teden bode cesarjevič molil v cerkvi Božjega groba, katera hrani mnogo dragocenih darov rodovine habsburške, — velikonočne praznike pa po stari navadi v frančiškanski cerkvi v Jeruzalemu, katera se vzdiguje nad grobom kralja Davida in v kateri so tudi aposteljni velikonočne praznike obhajali. O prihodu cesarjeviča v Jeruzalem ga bode strel dveh topov pozdravil, ki sta v stolpu sv. Davida nastavljena. V istem hipu bode na stolpu zavihrala avstrijska zastava. — Papež Leon XIII. je poslal cesarjeviču lastnoročno pismo, v katerem izraža svoje veselje, da avstrijski cesarjevič namerava obiskati sveto deželo.

* *Številka letošnjega leta 1881.* Posebnost letošnje letnice 1881. je, da, če jo od kakoršne koli strani bereš ali tudi na glavo postaviš, ti vedno isto število kaže. Kaj takega se primeri le redko kedaj in bode se ponovilo ravno tako še le zopet čez 7007 let, tedaj l. 8888. Zadnjikrat imeli so leta 1111. tako številko, tedaj pred 770 leti, poprej pa leta 1001. V prvem tisočletju se je to večkrat zgodilo, ker so se te kombinacije s številkami 0, 1 in 8 pogostejše pripetile.

Naši dopisi.

Iz Slatine v Rumuniji 27. jan. *) — Kakor sem uže v zadnjem pismu poročal, imamo od 15. dne t. m. mnogo snegá. Nekaj dni bilo je potem bolj ugodno vreme, a severo-vhodni veter prinesel nam je iz Besarabije do 20 stopinj mraza in zopet — snegá. V ravninah, posebno v širokih logih poleg rék (Rumuni jih imenujejo „zavoj“) in v gozdih je mnogo volkov. Logi so tako gosto zaraščeni, da nihče skozi ne more, — in tukaj je volkom glavno bivališče. Hrane imajo dovolj, vsaj spomladi, poleti in v jeseni, ker takrat je vsa živina noč in dan na prostem. Drugače je pozimi, posebno če snega tako na debelo pade kakor letos. Takrat volkovi obiskujejo, združeni v trope, ponoči vasi, in plenijo ubogemu kmetu ovce in teleta — celó posameznega človeka se lotijo. Nedavno šel je neki vojak domu na dopust. Na cesti od Pitešla na Krajevo, kjer po cele ure na okoli ni ne vasi ne posamne hiše, napadla ga je tropa volkov. Gotovo je z bajonetom hrabro branil svoje življenje, a cele trope se ni mogel ubraniti. Drugo jutro našli so samo nekaj koscev vojakove obleke in objedeno nogo še v škornjah poleg — prebodena volka.

Z Dunaja 31. jan. (Iz zbornice poslancev.) Ta teden je mogoče vašemu poročevalcu biti krajšemu, ker sem v drugem dopisu preteklega tedna uže naznanil najvažnejšo dogodbo preteklega tedna; to je, odgovor grofa Taaffeja na interpelacijo Hohenwartovo. — V tem odgovoru podala je vlada prijateljem in neprijateljem jasen in odločen program, s katerim se ostro obsoja vladino gospodarsko postopanje preteklih 20 let tudi gledé kmetijstva. Kmetje po tem odgovoru res smemo pričakovati boljših časov. — Ta poljedelski program bo pa tudi levičarjem zbornice štrečno zeló zmešal, ker mnogim treznim poljedelcem med njimi zabranuje vladi nasprotovati, katera poljedelstvu dejansko hoče bolj prijazna biti, kakor je bilo pri nas to kedaj navada. — Kardinal Kutshker je tedaj umrl v četrtek pol ure pred poldne; — vse zdaj radovedno pričakuje, kdo mu bo naslednik? Med vernimi katoličani se v prvi vrsti zdaj čuje odlično ime vojaškega škofa Gruše, kateremu se priznava verska in politična odločnost, pa

*) Radujemo se iz daljne Rumunije dobivati dopise v lepi, pravilni slovenščini. Vred.